

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№

гр. София, 13.06.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в закрито заседание на 13.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разгледа дело номер **11515** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248, ал.3 ГПК, вр. пар.2 от ДР на ДОПК.

По делото е постановено решение № 1424 от 07.03.2022 г., с което е отменен по жалба на [фирма]– в ликвидация, Ревизионен акт № Р-[ЕГН] от 27.01.2014 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], потвърден с Решение № 22 от 08.01.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП, в частта на определените допълнителни задължения по ЗКПО за данъчни периоди 2008 г., 2009 г. и 2010 г. в общ размер на 1 063 272.56 лева и лихви в общ размер на 527 300.98 лева, както и в частта на установените задължения за довносяне по ЗДДС за данъчни периоди от м. 09.2010 г. до м.11.2011 г., включително, в общ размер на 269 766.76 лева и лихви в общ размер на 81 782.90 лева, поради изтекла давност. Със същото решение е отхвърлена жалбата на [фирма]– в ликвидация, ЕИК-[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-[ЕГН] от 27.01.2014 г., потвърден с Решение № 22 от 08.01.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП., в частта в която са определени данъчни задължения по ЗКПО за данъчни периоди 2011 г. и 2012 г. в общ размер на 49 994.09 лева и лихви за забава в общ размер на 7 245.10 лева, и задължения за довносяне по ЗДДС за данъчни периоди от м. 12.2011 г. до м. 04.2013 г., включително в общ размер на 149 831.40 лева и лихви за забава в общ размер на 21 657.12 лева. Предвид изхода на делото, е осъден жалбоподателя [фирма]– в ликвидация, да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика”- С. при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 4 817.27 лева. И е осъден ответника Дирекция „Обжалване и данъчно– осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП да заплати на [фирма]– в ликвидация, сумата от 49294.28 лева разности по делото. Постъпила е молба от 29.04.2022 г. от жалбоподателя, с искане за изменение на постановеното по делото решение в частта за разностите, като моли съда да осъди ответника да заплати на [фирма]– в ликвидация сумата от 52 002.98 лв.,

разноски по делото. Твърди се, че материалният интерес, въз основа на който се определя минималното адвокатско възнаграждение по чл.8, ал.1, т.6 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да бъде определен към датата на образуване на производството пред АССГ, а не към датата на издаване на РА, поради което следвало да се добавят още лихви в размер на 114 624.98 лв., за периода от 27.01.2014 г. до 03.04.2018 г.

Ответникът директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], не е депозирал отговор, съобразно чл.248, ал.2.

Административен съд София град, като съобрази характера на производството и становищата на страните, намира следното от фактическа и правна страна:

Съгласно чл.248, ал.1 ГПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските. Решението е съобщено на жалбоподателя на 15.04.2022 г., а искането е постъпило по пощата на 29.04.2022 г., поради което следва да се приеме, че е подадено в срока по чл.248, ал.1 ГПК и от легитимирана страна, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество е неоснователно.

Разпоредбата на чл.161 от ДОПК урежда специален ред за присъждане на разноски в съдебното производство. Съгласно ал.1 на чл.161 ДОПК на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция съразмерно уважената част на жалбата. На ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата. На администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат. При прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата /ал.2/.

В случая, съдът е определил разноските, прилагайки тези разпоредби, с оглед материалния интерес по делото, съобразно на уважената и отхвърлена част от жалбата.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователна претенцията на жалбоподателя при определяне на материалния интерес за определяне размера на разноските /съобразно отменената част на РА/, към отменените лихви до датата на издаване на РА, посочени в съдебния акт, да се прибавят и лихвите за периода от датата на издаване на РА- 27.01.2014 г. до датата на образуване на делото пред съда- 03.04.2018 г.

По изложените съображения, съдът намира за неоснователна молбата от на жалбоподателя, с искане за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските чрез увеличаване на същите.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата от 29.04.2022 г. на [фирма]– в ликвидация, с искане за изменение на постановеното по делото решение № 1424 от 07.03.2022 г. в частта за разноските.

Определението може да се обжалва с частна жалба в 7-дневен срок от

съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: